

Nr 27

*Konstitutionsutskottets memorial med förslag till lag angående
ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning
för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.*

Pensionsrätt för riksdagens ledamöter — innefattande egenpension men ej familjepension — infördes efter förslag av Kungl. Maj:t år 1947. Bestämmelser härom intogs i stadgan om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

Enligt 1947 års regler skulle riksdagsman, som tillhört riksdagen minst åtta år före fyllda 65 år, äga rätt till pension, sedan han uppnått 65 års ålder och upphört att vara riksdagsman. Pensionen skulle utgöra lägst 1 188 kronor efter åtta års riksdagsmannaskap och högst 3 636 kronor efter tjugu års riksdagsmannaskap. För varje år utöver åtta skulle pensionen öka med 204 kronor tills nyssnämnda högsta pensionsbelopp uppnåts. Pensionen skulle åtnjutas utan reduktion även då folkpension utgick. För den som vid sidan av pension på grund av riksdagsmannauppsdrag uppbar lön eller tjänstepension på grund av anställning i allmän, d. v. s. statens eller kommuns, tjänst, skulle en viss reduktion av riksdagsmannapensionen äga rum, i regel med hälften. Pension enligt stadgan fick dock ej utgå till sådan riksdagsman med större belopp än att de sammanlagda förmånerna icke översteg det högsta pensionsbeloppet enligt 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente. Riksdagsman skulle i de fall då han enligt arvodesstadgan kunde komma i åtnjutande av riksdagsmannapension, såsom ovan antytts, vidkännas visst avdrag å arvodet. Tanken var sålunda vid denna tid, att pensionen till viss del skulle finansieras genom avdrag. Pension tillkom enligt 1947 års regler icke endast dem, som innehade riksdagsmandat vid reglernas ikraftträdande den 1 juli 1947, utan också i viss omfattning förutvarande riksdagsledamöter. Reglerna härom, som gavs i en övergångsbestämmelse, innebar för dem som avgått från riksdagsmannauppsdraget år 1945 eller senare samma förmåner som för de vid ikraftträdandet sittande riksdagsledamöterna. De som avgått före år 1945 kunde emellertid ej få riksdagsmannapension, med mindre de varit ledamöter av riksdagen minst sexton år.

Efter en mindre ändring på våren 1949 — berörande pensionsavdraget å arvodet — reviderades pensionsreglerna våren 1951. Genom de då vidtagna ändringarna, som föreslagits av konstitutionsutskottet (utlåtande nr 24), erhöll riksgäldsfullmäktige befogenhet att, om särskilda omständigheter förelåg, bevilja pension åt riksdagsman, även om han icke tillhört riksdagen

de föreskrivna minimitiderna — sexton år för riksdagsman, som avgått före år 1945, och åtta år för övriga riksdagsmän. Enligt vad utskottet uttalade skulle pension jämlikt undantagsbestämmelserna komma i fråga endast då blott en mindre brist förelåg i de föreskrivna minimitiderna och då särskilda ömmande omständigheter i övrigt var för handen. Ändringarna innebar jämväl, att den regel borttogs, enligt vilken riksdagsmannaskap efter fyllda 65 år icke grundade rätt till pension.

Pensionsbestämmelserna reviderades på hösten 1951. Ändringarna, som vidtogs på initiativ av konstitutionsutskottet och i enlighet med dess förslag (memorial nr 28), innebar främst en höjning av pensionerna till lägst 2 208 kronor för år och högst 5 520 kronor för år enligt en glidande skala liknande den år 1947 införda. Utskottet betonade, att pensionerna även efter höjningen måste betraktas som låga. För stats- och kommunaltjänstemän reducerades enligt de nu ifrågavarande reglerna riksdagsmannapensionen efter liknande regler som tidigare. De på hösten 1951 genomförda ändringarna innebar vidare införande av pension i viss omfattning till riksdagsledamots efterlevande. Änka fick enligt bestämmelserna rätt till pension med belopp motsvarande halv riksdagsmannapension under huvudsaklig förutsättning, att maken tillhört riksdagen minst åtta år. Dessutom gavs möjlighet för änka att, när särskilda omständigheter därtill föranledde, efter prövning av riksgäldsfullmäktige få pension, även om maken tillhört riksdagen kortare tid. Pension till barn eller adoptivbarn efter avliden riksdagsledamot utgick icke i något fall omedelbart på grund av reglerna, utan härför krävdes att riksgäldsfullmäktige fann särskilda omständigheter föranleda, att pension borde utgå. Jämväl beloppet av den pension, som kunde tillkomma riksdagsledamots barn eller adoptivbarn skulle fastställas av riksgäldsfullmäktige. De nu ifrågavarande ändringarna innebar slutligen, att pensionsavdragen å riksdagsarvodena slopades.

I samband med att arvodena till riksdagsmän år 1954 reviderades vidtogs även ändringar beträffande pensionerna. Sålunda höjdes dessas belopp från lägst 2 400 kronor för år till högst 6 000 kronor för år enligt en glidande skala, konstruerad på liknande sätt som tidigare. Denna höjning återverkade direkt på storleken av änkepensionerna och det uttalades i konstitutionsutskottets till grund för riksdagens beslut liggande memorial (nr 5) att de barnpensioner, som fastställdes av riksgäldsfullmäktige, även borde höjas. Vidare ändrades i samband härmed övergångsbestämmelserna till stadgan så att riksgäldsfullmäktige fick möjlighet att friare pröva frågan om pension dels till riksdagsman, som avgått före den 1 januari 1945, och dels till efterlevande till riksdagsman, som avgått före den 1 januari 1952.

I samband med att arvodena till riksdagsmännen höjdes år 1957 ökades pensionsbeloppen till lägst 3 000 och högst 7 200 kronor för år enligt samma system som tidigare.

Den år 1957 på riksdagens begäran av riksgäldsfullmäktige tillsatta riksdagsarvodesutredningen, som bestod av utanför riksdagen stående personer,

bl. a. representanter för arbetsmarknadens parter, avgav år 1958 sitt betänkande. (Betänkandet finnes bilagt KU:s utlåtande 18/59). Utredningen föreslog i detta en höjning av årsarvodet till 24 000 kronor för riksdagsledamöterna. Beträffande pensionerna anförde utredningen bl. a.:

De nuvarande bestämmelserna om riksdagsmannapensioneringen är tämligen summariska och i stort sett utformade utan närmare anknytning till vad som gäller inom personalpensioneringen. Pensionsbeloppen är förhållandevis låga, vilket sammanhänger med att de hittillsvarande arvoden å riksdagens ledamöter närmast avvägs såsom ett slags bisysslearvoden. En pensionsreform bör innefatta både en anpassning av pensionsbeloppen efter storleken av de ifrågasatta nya arvoden och en utformning av grunderna i övrigt efter mindre summariska linjer än enligt det nuvarande systemet.

Vi anser, att vad som framdeles skall gälla i pensionshänseende för riksdagens ledamöter på längre sikt måste bli beroende av utvecklingen beträffande frågan om allmän tjänstepensionering.

Om den allmänna pensionsfrågan löses genom ett för alla förvärvsarbetande avsett lagstadgat tjänstepensionssystem, torde riksdagens ledamöter kunna inordnas i ett sådant system. Behovet av en särskild riksdagsmannapensionering har synts i så fall kunna efter hand bortfalla. Riksdagsmännen skulle i sådant fall komma att framdeles erhålla allmän pension enligt samma grunder som övriga inkomsttagare.

Utredningen framhöll vidare, att oavsett hur utvecklingen av den allmänna pensionsfrågan kom att gå, fick man räkna med att det under nu närmast överskådlig tid fanns behov av en särskild riksdagsmannapensionering, eftersom en allmän pensionsförsäkring inte torde nå erforderlig effekt förrän efter en inte oväsentlig övergångstid.

Huvudprincipen i utredningens förslag angående omläggning av riksdagsmannapensionering var, att denna pensionering skulle anpassas efter vad som gällde för de statsanställda, där inte principiella eller praktiska skäl, som sammanhängde med riksdagsmanuppdragets särskilda karaktär, motiverade lösningar efter andra linjer. Den viktigaste innebörden av förslaget i fråga om pensionerna var, att de nya riksdagspensionerna liksom de nya pensionerna för de statsanställda skulle grundas på det s. k. bruttosystemet i fråga om samordningen med folkpension och andra allmänna pensionsförmåner. I enlighet härmed skulle riksdagsmannapension på visst sätt inkludera den folkpension och eventuell allmän tjänstepension, som tillkom riksdagsmannen. Riksdagsmannapension skulle vidare samordnas enligt nya grunder med pension på grund av allmän tjänst. Pensionsnivån föreslogs i stort sett skola höjas i proportion till arvodeshöjningen. Den maximala bruttopensionen föreslogs efter en övergångstid bliva sextiofem procent av de nya arvoden. Den kvalificeringstid, som krävdes för maximal pension, föreslogs emellertid utsträckt från nuvarande 20 till 30 år. Liksom hittills skulle minst 8 riksdagsår krävas för att riksdagsman skulle få pensionsrätt. Vad beträffar innebörden i övrigt av förslaget till pensionsregleringen kan nämnas, att pensionsskyddet utvidgades att gälla viss sjukpensionsrätt och att den nuvarande särskilda behovsprövningen inom barnpensioneringen slopades.

Utredningens betänkande medförde vid 1959 års riksdag revision av bestämmelserna om arvode till riksdagens ledamöter (KU:s utlåtande nr 18). Arvodet höjdes till det föreslagna beloppet, 24 000 kronor för år, varjämte kanslideputerade, tillika med kamrarnas talmän, gavs befogenhet att besluta om sådant tillägg eller avdrag å arvodet, som svarade mot förändringar i löner till befattningshavare i statens tjänst. Till följd av sådant beslut av kanslideputerade och talmännen utgår för närvarande arvodet med 25 680 kronor för år. Utredningens förslag, i vad det avsåg pensionerna, behandlades vid 1959 års riksdags höstsession. Riksdagen beslöt därvid i enlighet med konstitutionsutskottets förslag (utlåtande nr 22) att icke företaga någon åtgärd i anledning av förslaget.

1959 års riksdag antog lagen om försäkring för allmän tilläggspension, vilken trädde i kraft den 1 januari 1960. Lagen innehåller bl. a. följande bestämmelser.

Rätt till tilläggspension grundas dels på inkomst av anställning dels på inkomst av annat förvärvsarbete. Pensionsgrundande inkomst är summan av dessa belopp, dock att inkomst av annat förvärvsarbete tages i beräkning endast till två tredjedelar i den mån summan är högre än det dubbla s. k. basbeloppet (basbeloppet = 4 000 kronor år 1957). Vid beräkning av pensionsgrundande inkomst bortses från inkomst av anställning och inkomst av annat förvärvsarbete i vad summan därav överstiger sju och en halv gång basbeloppet. Belopp, från vilket sålunda skall bortses, avräknas i första hand å inkomst av annat förvärvsarbete. Såvitt angår inkomst av annat förvärvsarbete äger försäkrad göra anmälan om undantagande. Har sådant undantagande skett skall vid beräkning av pensionsgrundande inkomst för den försäkrade hänsyn icke tagas till inkomst av annat förvärvsarbete. Enligt 5 § andra stycket i lagen kan inkomst av annat förvärvsarbete anses som inkomst av anställning om den försäkrade och den som utgivit ersättningen varit ense därom, och skall i sådant fall den förre anses som arbetstagare och den senare som arbetsgivare. Som exempel på fall där sådan överenskommelse kunde förekomma nämndes i propositionen (100/59) med förslaget till lagen, att en kommunal förtroendeman fick räknat sitt arvode som anställningsinkomst om kommunen åtagit sig att erlägga arbetsgivareavgift. En överenskommelse enligt lagens 5 § andra stycke har alltså betydelse — förutom beträffande den pensionsgrundande inkomsten — för avgiftsbetalningen. För inkomst av anställning erlägger nämligen arbetsgivaren avgift, medan den försäkrade själv betalar avgift, som hänför sig till inkomst av annat förvärvsarbete. Det framhölls i propositionen, att den avtalsfrihet, som föreslogs föreligga på området, kunde förmodas bli av stor betydelse, bl. a. i sådana fall, då uppdraget med hänsyn till sin omfattning stod en anställning nära.

Ålderspensionen skall enligt lagen om allmän tilläggspension utgå vid sextiosju års ålder och utgöra sextio procent av den genomsnittliga pen-

sionsgrundande inkomsten under de femton bästa åren. För full ålderspension fordras i inledningsskedet tjugo pensionsgrundande år, vilket krav successivt höjes till att avse trettio år. Systemet verkar alltså fullt ut för den som är född 1914 eller senare. Det gäller inte alls för den som är född 1895 eller tidigare. Jämte folkpensionen kommer tilläggs pensioneringen att i stort sett motsvara två tredjedelar av hela arbetsinkomsten. Tilläggs pensioneringens ålderspension kan uttagas från 63 års ålder, varvid pensionen minskas på visst sätt. Familjepension, bestående av änkepension och barnpension, ävensom förtidspension kan också utgå enligt lagen.

Som framgått av det föregående förordade den av personer utanför riksdagen sammansatta riksdagsarvodesutredningen för det fall ett lagstadgat tjänstepensionssystem infördes, att riksdagsmännen inordnades i detta. Genom lagen om försäkring för allmän tilläggs pension kom detta också att ske i de fall riksdagsmannen icke gjort eller gör anmälan om undantagande, dock att riksdagsarvodena blott blev pensionsgrundande såsom inkomst av annat förvärsarbete. Detta innebär, att riksdagsmannen blir skyldig att betala de pensionsavgifter, som hänför sig till arvodet samt att hela arvodet icke får räknas som pensionsgrundande. Enligt nu gällande system blir sålunda riksdagsmannen skyldig betala avgifter för sin pensionering enligt lagen om försäkring för allmän tilläggs pension samtidigt som han på grund av riksdagsarvodesstadgans bestämmelser blir berättigad till viss pension. Detta dubbla pensionssystem är givetvis inte tillfredsställande. En reform av bestämmelserna måste uppenbarligen ske.

I 5 § andra stycket lagen om försäkring för allmän tilläggs pension ges, som nämnts, möjlighet att jämställa inkomster av annat förvärsarbete än anställning med inkomst av anställning. Detta har bl. a. skett med tanke på kommunala förtroendemän. Riksdagsmannauppgiften är numera av sådan omfattning, att det under en stor del av året upptar en betydande del av riksdagsmannens arbetstid. Även mellan riksdagssessionerna fordrar det arbete. Det framstår under sådana omständigheter som skäligt, att riksdagsmannearvodet i pensionshänseende betraktas som om det vore inkomst av anställning. En bestämmelse med sådant innehåll föreslås därför införd i arvodesstadgan. Av den föreslagna regeln följer, att hela riksdagsarvodet blir pensionsgrundande samt att riksdagen skall erlägga avgiften enligt lagen om försäkring för allmän tilläggs pension.

Genom att riksdagsarvodet i pensionshänseende betraktas som om det vore inkomst av anställning, bortfaller på lång sikt behovet av en särskild riksdagsmannapension. Riksdagsmännen blir i pensionshänseende jämställda med svenska medborgare i allmänhet.

Givet är att, såsom riksdagsarvodesutredningen också förordat, särskilda övergångsbestämmelser erfordras intill dess tilläggs pensioneringen fullt utbyggt. Förslag till sådana har därför framlagts. De är i huvudsak utformade i enlighet med nu gällande bestämmelser och syftar till att ge dem

som icke eller blott till en del erhåller förmåner till följd av den allmänna tilläggs pensionen en i förhållande till nuvarande arvode skälig pensionsstandard. De högsta pensionsbeloppen har i samband härmed höjts till 12 000 kronor — ett belopp, som tillsammans med folkpensionen icke fullt uppgår till två tredjedelar av riksdagsarvodet.

Liksom beträffande arvodena föreslås kanslideputerade tillika med talmännen få möjlighet att under övergångstiden anpassa pensionerna till förändringar i pensionsnivån för statstjänstemän. Då de i stadgan upptagna arvodesbeloppen hänför sig till den 1 januari 1959, bör pensionsbeloppen i övergångsbestämmelserna hänföra sig till samma dag.

En grundläggande princip vid utarbetandet av övergångsbestämmelserna har vidare varit, att ingen berövas en rättighet, som förvärvats före den 31 december 1960. Av denna princip följer, att de befattningshavare i allmän tjänst, som är eller varit ledamöter av riksdagen, under övergångstiden icke skall sättas i sämre läge än enligt tidigare bestämmelser.

Slutligen har utskottet funnit det påkallat, att införa en föreskrift, som ger riksgäldsfullmäktige möjlighet, att när synnerliga skäl därtill föranleda, bevilja pension med högre belopp än som följer av övergångsbestämmelserna. Genom detta stadgande kan bl. a. skälig pension tillerkännas änkor efter yngre riksdagsmän med relativt många riksdagsår i de fall den allmänna tilläggs pensioneringen icke nått nämnvärd effekt.

Under återopande av vad som ovan anförts får utskottets hemställa, att riksdagen ville för sin del antaga följande

Förslag

till

Lag

angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande

Häri genom förordnas, att i stadgan den 21 februari 1941 om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande¹ dels 7 och 8 §§ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, dels ock 9—12 §§ skola upphöra att gälla.

7 §.

Vid tillämpning av lagen om försäkring för allmän tilläggs pension skall det arvode riksdagsman åtnjuter på grund av bestämmelserna i denna stadga anses såsom inkomst av anställning.

8 §.

Kanslideputerade äga, tillika med kamrarnas talmän, meddela de när-

¹ Senaste lydelse, se beträffande 7 § SFS 1957: 170, beträffande 8—12 §§ SFS 1951: 788.

mare föreskrifter, som må erfordras för tillämpningen av bestämmelserna i denna stadga.

Utbetalningar med stöd av denna stadga verkställas av riksgäldskontoret.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1961, dock skall bestämmelsen i 7 § tillämpas från och med den 1 januari 1960 samt i övrigt följande övergångsbestämmelser gälla.

A. För den, som varit ledamot av riksdagen 1960 eller tidigare och är född 1913 eller tidigare, samt för efterlevande till sådan riksdagsman skall gälla följande.

1. Den, som varit ledamot av riksdagen minst åtta år, äger, sedan han uppnått 65 års ålder och upphört att vara riksdagsman, rätt till pension.

Fullmäktige i riksgäldskontoret må, när särskilda omständigheter därtill föranleda, bevilja pension till den, som varit ledamot av riksdagen kortare tid än åtta år eller ej uppnått 65 års ålder.

För den, som är född 1895 eller tidigare, utgör pensionen med nedan angivna undantag, om han varit ledamot av riksdagen åtta år eller i andra stycket avsedd kortare tid, 4 800 kronor för år, och om han varit ledamot av riksdagen tjugu år eller längre tid, 12 000 kronor för år. För varje år utöver åtta ökas pensionen med 600 kronor, intill dess nämnda högsta pensionsbelopp uppnåtts.

För den, som är född 1896—1913 och som varit ledamot av riksdagen åtta år eller i andra stycket avsedd kortare tid, uppgår pensionen, med nedan angivna undantag, till ett årligt belopp av 600 kronor för varje år den pensionsberättigade varit ledamot av riksdagen före 1960, dock att högst det antal riksdagsår får tillgodoräknas, som framgår av nedanstående tabell:

Födelseår	Högsta antalet riksdagsår	Födelseår	Högsta antalet riksdagsår
1896	18	1905	9
1897	17	1906	8
1898	16	1907	7
1899	15	1908	6
1900	14	1909	5
1901	13	1910	4
1902	12	1911	3
1903	11	1912	2
1904	10	1913	1

Uppbär den, som äger rätt till pension på grund av sitt riksdagsmannaupdrag, tillika lön eller egenpension på grund av anställning i allmän tjänst, skall, så länge sådan annan förmån åtnjutes, förstnämnda pension

minkas med två tredjedelar, med iakttagande likväl av dels att pension enligt dessa övergångsbestämmelser ej må utgå med större belopp än att de sammanlagda förmånerna icke överstiga det högsta belopp som må utgå i pension enligt 1947 års allmänna tjänstepensionsreglemente, dels ock att minskning skall ske endast i den mån så erfordras för att sagda förmåner, däri dock ej inberäknade rörliga tilläggsförmåner, tillhoppa ej överstiga 12 000 kronor. Härvid skall pension, som ej utgår i form av grundbelopp och tilläggsförmåner, anses bestå av rörliga tilläggsförmåner till ett belopp motsvarande det, varmed pensionen må överskjuta ett för motsvarande fall beräknat grundbelopp enligt nyssnämnda tjänstepensionsreglemente.

Kanslideputerade, tillika med kamrarnas talmän, äga besluta sådant tillägg eller avdrag på i denna punkt, styckena 3—4, nämnda pensionsbelopp, som svarar mot förändringar i pensioner till befattningshavare i statens tjänst. De i denna punkt angivna beloppen skola härvid anses hänföra sig till den 1 januari 1959.

Pension jämlikt denna punkt må icke tillkomma den, som genom laga-kraftägande dom förklarats förlustig sitt riksdagsmannaupdrag eller upphört att vara svensk medborgare eller trätt i främmande makts tjänst.

2. Änka efter den, som varit ledamot av riksdagen minst åtta år, äger under förutsättning att äktenskapet ej ingåtts efter det maken uppnått 60 års ålder, rätt till pension så länge hon ej ingår nytt äktenskap.

Fullmäktige i riksgäldskontoret må, när särskilda omständigheter därtill föranleda, bevilja pension till änka efter den, som varit ledamot av riksdagen kortare tid än åtta år.

Pensionen till änka utgör, för år räknat, hälften av den pension, som jämlikt bestämmelserna i punkt 1, styckena 1—6, tillkommit eller framdeles skulle hava kunnat tillkomma maken med hänsyn till den tid han vid sitt frånfälle varit ledamot av riksdagen. För det fall att maken vid denna tidpunkt uppbar lön på grund av anställning i allmän tjänst, skall sistnämnda pension beräknas med utgångspunkt från den tjänstepension, som skulle hava kunnat tillkomma honom vid avgång med rätt till pension från denna anställning.

3. Efterlevande barn eller adoptivbarn till den, som varit ledamot av riksdagen, må, när särskilda omständigheter därtill föranleda, av fullmäktige i riksgäldskontoret beviljas pension intill dess barnet uppnått 19 års ålder, adoptivbarn dock endast under förutsättning att adoptionen ej ägt rum efter det adoptanten fyllt 50 år.

Pensionen till barn eller adoptivbarn utgår med belopp, som fullmäktige i riksgäldskontoret för varje särskilt fall äga bestämma.

4. Pension jämlikt dessa övergångsbestämmelser skall icke utgå till den, som avgått från riksdagsmannaupdraget före den 1 januari 1945 och som icke enligt tidigare bestämmelser i stadgan varit berättigad till pension. Ej heller skall pension utgå till efterlevande till den, som före den 1 januari

1952 upphört att vara ledamot av riksdagen. Fullmäktige i riksgäldskontoret må dock bevilja pension till i denna punkt avsedda personer med belopp, som fullmäktige för varje särskilt fall bestämma.

B. Den som jämlikt de tidigare bestämmelserna i stadgan förvärvat rätt till högre pensionsbelopp än vad han skulle erhålla enligt dessa övergångsbestämmelser, äger uppbära pension med det högre beloppet.

C. När synnerliga skäl därtill föranleda, må fullmäktige i riksgäldskontoret bevilja pension till den, som varit ledamot av riksdagen 1960 eller tidigare, samt till efterlevande till sådan riksdagsman, med högre belopp än som följer av dessa övergångsbestämmelser.

D. Pension jämlikt dessa övergångsbestämmelser utgår, efter ansökan hos fullmäktige i riksgäldskontoret, i de fall, då pension i särskild ordning beviljats av fullmäktige, från och med den dag fullmäktige bestämma och i övriga fall från och med dagen näst efter den, då rätten till pension inträtt. Pensionen utgår till och med den dag, då en månad förflutit efter pensionstagarens fränfalle, eller, där pensionsrätten upphör av annan anledning, till och med utgången av den månad, under vilken rätten upphört.

Pensionstagare äger icke uppbära pension för tid, varunder han är ledamot av riksdagen. Ej heller må pensionstagare, som undergår direkt ådömt frihetsstraff eller är föremål för åtgärd, som förklarats skola träda i stället för sådant straff, eller ock avtjänar ådömt tvångsarbete, för den tiden uppbära någon del av pensionen.

E. Fullmäktige i riksgäldskontoret äga utfärda de närmare föreskrifter, som må erfordras för tillämpningen av dessa övergångsbestämmelser.

Utbetalningar med stöd av dessa övergångsbestämmelser verkställas av riksgäldskontoret.

Stockholm den 7 december 1960

På konstitutionsutskottets vägnar:

BENGT ELMGREN

Närvarande:

från första kammaren: herrar Elmgren, Damström, Ollén, Torsten Andersson, Olsén, Sveningsson, fru Segerstedt-Wiberg, herrar Erik Olsson, Nils-Eric Gustafsson och Palm; samt

från andra kammaren: herrar Spångberg, von Friesen, Braconier, Hammar, Alemyr, Henningsson i Hälsingborg, Adamsson, fru Thunvall, herrar Nilsson i Tvärålund* och Gansmoe.

* Ej närvarande vid justeringen.

Särskilt yttrande

av herrar *Torsten Andersson, Nils-Eric Gustafsson* och *Nilsson* i Tvärålund.

Lagstiftningen om den allmänna tjänstepensionen har genomförts utan vårt partis medverkan, och partiet har icke ändrat sin principiella inställning i denna fråga. Vi har emellertid biträtt detta förslag till riksdagsmännens pensionering, då varje annat pensioneringssystem vid sidan av nu gällande ATP-lagstiftning skulle ge riksdagsmännen, som har att fatta beslut om sina egna förmåner, dubbla pensioner och försätta dem i en gynnad särställning.